

[Thor kil Kristensen.]

undertiden med et uklart udtryk kalder højfinanssen. Men sandheden er — det ved den højtærede finansminister naturligvis også — at aktieselskaberne præsterer en ikke uvæsentlig del af opsparingen i dette land, og en højere beskatning af dem må man derfor i praksis regne med i betydelig grad vil blive taget af opsparingen i stedet for at blive taget af det, den skulle tages af under vort lands nuværende forhold, nemlig det løbende forbrug. Det samme gælder de højere arveafgifter, som den højtærede regering har foreslået. Det er også noget, som i udpræget grad går ud over opsparingen, over den opsparing, som allerede har fundet sted. Udfra et forbrugsbegrænsnings-synspunkt kan man vel nok sige, at arveafgiften er den dårligste af alle skatter. Så meget om den almindelige omlægnings-teknik, som ligger bagved disse skattelovs-forslag.

Nu har den højtærede statsminister fornylig med henblik på den nærmest kommende tid givet udtryk for den tankegang, at det nu er blevet nødvendigt at føre en politik, som er upopulær; vi ved jo alle, at det var med henblik på at begrænse forbruget. Der er noget vist trist i, at den højtærede finansminister omtrent samtidig lægger navn til et skattelovkompleks, som netop er populært, stimulerer forbruget — altså det stik modsatte af, hvad den højtærede finansministers regeringschef har sagt at vi trænger til i dag.

Af enkeltheder skal jeg kun sige et par ord om kapitalvindingsskatten. Jeg er enig i, at der kan være visse ting, som det kan være rigtigt at holde udenfor den almindelige progressive indkomstbeskatning; det gjorde vi også i den foregående regerings skattereformforslag. Men en kapitalvindingsskat i almindelighed bygger jo i afgørende grad på en helt forkert tankegang; den indeholder i hvert fald to grove fejl som beskatning betragtet. Den ene er den, at den holder sig til et helt formelt kriterium, medens man jo dog netop i

vigtige økonomiske ting må se på realiteterne. Det, man beskatter, er jo den merværdi, der konstateres, når de pågældende formuegenstande skifter ejer ved salg, eller hvad det nu kan være. Vi ved jo alle — og den højtærede minister, der er økonom, ved det i særlig grad — at de værdistigninger, som maskiner, ejendomme og andre ting er undergået i de senere år, i væsentlig grad simpelthen er udtryk for pengeværdiens fald og ikke for nogen reel værdistigning. Det er jo i virkeligheden at misbruge beskatningen som økonomisk redskab, når man gør folk til genstand for beskatning af noget, man kalder værdistigning, men som ikke er værdistigning, idet det blot er udtryk for, at den målestok, hvormed værdierne måles, har fået en anden betydning, end den havde før. Skulle der være mening i en værdistigningsafgift, måtte man i hvert fald eliminere den del af stigningen, som modsvarede pengeværdiens fald. Så bliver der ganske vist ikke meget tilbage, så mister det hele sin interesse, men vi kan ikke være bekendt her i folketinget at vedtage et lovforslag, der i den grad bygger på formaliteter i stedet for realiteter.

Rent bortset derfra er det en uheldig ting, at man beskatter selve den kendsgerning, at en ting overgår på andre hænder. Lad os sige, at en mand bliver forflyttet til en anden kommune. Så må han sælge sit hus; det sælger han til en højere pris, end han har købt det til for 15 år siden. I den by, hvortil han er flyttet, køber han et nyt hus; det er også dyrere end for 15 år siden; det går stort set lige op. Da han har måtte sælge sit hus, bliver han kapitalvindingsbeskattet, men hans kollega, som har været så heldig at forblive i samme by, bliver ikke kapitalvindingsbeskattet.

Bortset fra denne ulighed i beskatningen er det i sig selv også en uheldig ting, at man påvirker folks overvejelser over, hvorvidt de skal sælge eller ikke sælge, derved at der kommer et skattemæssigt moment ind i billedet. En mand, som har god tid, burde engang skrive en bog om, hvad det